

Zatímco soused Bergbusch přepaloval vypěstované do podoby mocné kořalky, kterou tak štědře napájel udřené zahrádkářky a zasmušilé zahrádkáře, Francesco Crevelli se zabýval zcela jinou proměnou. Snažil se opakovanou destilací urychlit zrání kovů, které v děložních hlubinách Matky Země zrály tak zoufale pomalu. Soused Bergbusch vhažoval do obřího sudu všechno zjevné, tedy všechno, co dokázalo kvasit, ale Crevelli do svých kádinek vkládal věci utajené a často nehmotné. Bergbusch destiloval nahnílé ovoce, puklá břicha dýní, švestky prošlé prvním mrazem, pošlé krtky, zbytky od oběda a dokonce i starého orla, jenž posel na kompostu za hydrantem. Crevelli se ve skrytu snažil o proměnu znaveného srdce a do kádinky vkládal sny, beznaděje a čiré bláhovosti. Snil o světě stvořeném bezvýhradně z nejjemnějších esencí. Tak mnoho let. Možná nevyhlášený souboj dvou koncepcí. Možná jen důkaz o pravdivosti spisu *De diversis artibus* aneb *O rozličných dovednostech*, v němž Theophilus Presbyter dokazuje, že lidské schopnosti jsou téměř neomezené. Na konci velice chladného léta – neurodilo se téměř nic, vychladlé skleničky byly plné neduživých výčitek a na opakovaně prohnojených stromech se chvělo pouze něžné babí léto – se soused Bergbusch rozhodl pro velice krajní řešení. Poprvé navštívil Crevelliho v chatrné chajdě, rozčtvrtil ho, vykostil, a naložil do prázdnou zvučícího sudu. Ještě té noci nastalo nebývalé kvašení. Ráno bylo naměřeno 22 % alkoholu. Večer 87,5 % a druhého dne již 128 %. Sedmého dne se neodpočívalo, ale destilovalo. Transmutace se podařila. Výsledná tekutina, byla-li to ovšem tekutina, v sobě obsahovala 753 % alkoholu! Zahrádkářská kolonie propadla na celých osm let opilství. Nebylo třeba nic sázet a stačilo být hrdý na všudypřítomný plevel. Milovat mšice, housenky a krtky. Nezalévat. Prostě jen být. A pít. Stále jen pít...

21.

Kos z Antiochie

Roční doby se střídají, jen tak se zahrádkářská kolonie účastní kosmického rytmu, kterým dýchá vše stvořené. Každé jaro přilétá do zahrádkářské kolonie statný kos. Zahrádkáři ho rádi vidí. Postavili mu dokonce zvláštní budku s nápisem „pan Kos“ a čekali, že se v ní usadí, zvolí si družku a přivede na svět mladé. To se ovšem spletli. Kos žil dlouhá léta v přísném celibátu a spíše než žízalám se věnoval ortodoxii, tedy pravověrnosti. Byl to totiž sám Ignác z Antiochie, který sám sebe nazýval Theoforem, tedy nositelem Boha. Tvrdilo se o něm, že je žákem samotného evangelisty Jana, miláčka Páně. Kos přelétával z jednoho dílu zahrádkářské kolonie na druhý, usadil se na nějaké tenké větvičce, a stále dokola opakoval znaveným zahrádkářům velkou zvěst. Naštěstí mu ti bezbožníci v nejmenším nerozuměli, a tak dlouhá léta nedošlo k žádným konfliktům. Až jednou. Slunce zvolna uléhalo do zkrvavených podušek červánků, když se na scéně objevil hladový kocour. Jmenoval se Isidor a byl vtělením svatého Isidora z Madridu. Jako vrchní hospodář na statku v Torrelaguně zákonitě nesnášel ptactvo, které v hospodářství působí jen obtíže. Konec byl krátký. Světcem zakousnutý svatý Ignác z Antiochie dlouho netrpěl.

Jeho poslední slova zněla,
rozprostřená v křeči těla,
zasazená do biskupského prstenu:
Jsem pouhá Boží pšenice a
musím být tedy semlet
zuby nevědomých zvířat,
to
abych mohl být
shledán
čistým
chlebem.
S nebem
to nemá mnoho společného.

22.

Večer plný šelestů

Zdá se, že stmívání ve své kráse podobá se otevřené ráně. Bráně do vyšších sfér. Necesér večera sklapne stříbrem. Nebesa planou zlatem. Řeky drahým kamením. Oblaka se vzdouvají nad dávno zaniklými městy. Cesty se svíjejí v prachu. Egeria sedí ve starém křesle uprostřed záhonu mrkve a pláčem svlažuje narudlé ocasy pronikající do lůna země. Čeká, až ji jednoho večera Diana promění v pramen, ale Diana se zapovídala na sousedním pozemku s Eiréné. Vášnivě se prou o složení okurkového nálevu. Potíží je v tom, že Diana dává přednost česneku, zatímco bohyně míru preferuje kopr. Dojde na ostrá slova, ale ta se již rozplynou ve tmě.

Ozvuky a dozvuky.

Praskoty. Skryté jásoty.

Do potop kanou ozvěny vlastních stop.

Dunění přítomnosti tone v tichu budoucnosti.

Lámání kostí je obřadem lhostejnosti.

Odhánění hostí je důkazem velikosti.

Kráčející

se dusí smíchem.

Prchají tichem,

zoufají hříchem,

poznávají břichem...

Pořád jí něco bolí, špatně dýchá a v srdci jí píchá trn. Oteklé nohy si stahuje gumovou punčochou, za níž to d'ábelsky svědí. Málo spí a celý den jí bolí hlava. Sedí uprostřed svého dílu, ve stínu staré višně, a kolem jen plevel, kopřivy a beznaděj. Zahrádkáři ji uctivě zdraví a mladé ženy ji každé jaro očistí od pavučin a tvář jí omyjí rosou. Badhra. Slibná. Kdysi doprovázela Šivu, dnes je za trest připoutaná ke svahu se zahrádkářskou kolonií. V horkých letních večerech zpívá Píseň stvoření.

Před počátkem
 byl vnější vesmír
 nekonečným prázdne
 a tak se
 jako vejce vejci
 podobal dokonalosti.
 Prázdnota vnějšího vesmíru
 obsahovala pod tenkou skořápkou
 prázdnotu vnitřního vesmíru.
 Jako vejce vejci.
 Jako vejce dokonalosti vejci prázdnoty.
 Ó jako jako...
 Prázdnota vnějšího a vnitřního vesmíru
 však pocítila nezvladatelnou touhu
 po tvoření a touhou oplodněné vejce puklo
 a z dokonalé prázdnoty
 se zrodilo slunce.
 A
 to
 se
 nemělo
 stát!
 Oééé

24.

Otevírání země hraje všemi barvami

Když roztaje sníh, leží zahrádkářská kolonie na holém svahu jako obnažená. Znásilněná a pohožená. První jarní den se nad ní sklání a hustým deštěm skrání její rozpukaný klín. Tráva se začíná vděčně zelenat a kameny okolo záhonů se rosí utajovaným studem. Puklým sudem se honí ozvěny a jímka na spodní vody se plní vilností. Vlhkost vzlíná. Zahrádkářská kolonie je zmatená, zmítá se v zeleni, převaluje v modři, a hustě zarostlou bránou drhne po zčernalých drnech trávy.

Ve dnech slávy
je třeba dokořán
rozevřít zaklíněné.
Za každou cenu.
Za cenu vzkříšení,
za cenu medu,
za cenu smíření,
za cenu ledu.
Ve dnech slávy
je třeba otevřít i srostlé.
I zkrotlé. I nejsoucí.

25.

Na jaře, na jaře, čert jede v kočáře

Na jaře jsou zahrádkáři zlí. Nenávistní. Nesnášenliví. Nastávající sezóna je časem podezírání, tajného přihnojování, skrývané sadby, ukryvaného pýru, vratkého míru a manifestovaného vlastnictví půdy. Radou zahrádkářské kolonie pozvaný baron von Mux se dostaví vždy přesně v poledne. Má tašku plnou starých a notně rezavých klíčů. Bloudí mezi pozemky, prohmatává každou prohlubeň, prasklinu, zkouší do ní klíče, nadává, proklíná. Někdy hledá několik dní. Čichá k zemi, naslouchá, prohmatává dutiny mezi kořeny, jazykem ochutnává chomáčky plísni. Konečně! Klíč se ztěžka otočí a země je otevřena. Baron von Mux – je to převlečený bůh plodnosti Aarta – se uklání, potí se a podává předsedovi samosprávy umaštěnou fakturu za vykonanou práci. Překračuje otevřenou zemi a mizí v zákulisí, tedy ve vesmíru.

Starý kozoroh rád roubuje stromy. Stále na žebříku, stále v korunách. Stále vlaje ve větru. Nedá si pokoj, i když kůra větví se potáhla ledem. Posedlost sadaře se dusí povinností. Všechno na jeden kmen. Na jedno posvátné tělo. Živé do živého. Otevřené rány zamazat voskem. Zatáhnout. Uzdravit dotekem. Rozmnožit. Šlechtit. Jednou v zápalu roubování odřízl mužství samotnému Apsúovi a narouboval ho na lesklou hladinu zrcadla. Podruhé do milovaného kmínku broskvoně vsadil křehké hrdlo milované. Potřetí do nízkých mraků vetkl roub své duše. Tím všechno začalo. Prohlédl totiž.

Protáhl se smírem, škvírou touhy,
 klíčovou dírkou poznání a
 spatřil ji. Nahou nad bělostným lotosem umyvadla.
 Ve srázu mezi prsy se varovně zaleskl proud perel.
 Obsah pohledu se zasekl
 mezi broskvovým dotekem stehén.
 Krémem nanášela lítost.
 Jednu vrstvu na druhou.
 Nikdy se neohlédne,
 i když ví, že se dívá.
 Čehosi se bojí.
 Chtívá jen slov. Tedy lásky?
 Ona přijímá pouze pod obojí...

Staré Kempové si v zahrádkářské kolonii považovali. Z hlediska vláhy byla stará mystička nepostradatelná. Poté, co se paní Miluška vrátila ze svých poutních cest, z Jeruzaléma, Santiaga de Compostela, Říma a z Loreta, usadila se v zahrádkářské kolonii a jen plakala. Nepřetržitě již dvanáct let. Vymodlený dar slzí byl její jedinou radostí. Předseda zahrádkářské kolonie Kempovou v letních měsících zapřísahal, při všech slzách, které na tomto světě prolili všichni svatí a Bohem vyvolení, aby nepřestávala. To naštěstí nehrozilo! Zavlažovací systém staré mystičky ani jednou nezklamal. Předseda samosprávy, tehdy jím byl Amon, bůh větru a pán vzduchu, asi nikdy nečetl vzácnou příručku pro pěstitele, zvanou Kladivo na čarodějnice. Tam jeho autor, Institoris, výslovně říká, že inkvizitor má dobře pozorovat, zda podezřelá pláče. „Když je zapřísahána a nucena k pláči, nevypraví ze sebe žádné slzy, je-li to čarodějnice.“ Kempová čarodějnici nebyla, to bylo jasné. Snad živoucí sveticí, snad, šeptalo se nad zavlaženými políčky s ředkvičkami, snad naší přímělkyní, snad mulier sancta... A tak ji za zpěvů nábožných písní přenášeli od políčka k políčku, nad kořeny stromů a keřů, nad právě zaseté, nad právě vzklíčené, nad právě rozkvetlé. Po slzách vše rostlo a bujelo i v největším suchu. V době dešťů plakala Kempová do připravených plechových barelů. Aniž zahrádkáři tušili, její slzy odvrátily konec světa zahrádkářské kolonie přesně o dvanáct roků, tři měsíce a pět dnů. Ale ani o vteřinu déle. Pak na jižním svahu byly postaveny rodinné domky. Malé městečko na místě zaniklé zahrádkářské kolonie se jmenovalo Z - systém Alfa.

28.

Jarní rytí do nezbytí

I v zahrádkářské kolonii se čas od času, velice nepravidelně, probouzelo jaro. To bylo převalování, prorůstání, vstávání, to bylo slunce, zpěvu a zbytečných slov. Zahrádkáři, zcela oslepení sluncem, bloudili mezi záhony jako v labyrintu. Všeobecné spiknutí zvolna přecházelo do všeobecného zmámení. „Nechce to žádné pocity,“ mumlal staříčkový Enlil. Několik jar již zažil, a tak se nechtěl dát znovu napálit. „Nechce to ani přijetí, ani odmítnutí. Musíme si obhájit svůj díl svobody a nezávislosti!“ Zaryl rýčem až příliš hluboko, možná až do pekel. Když převrátil mastnou hlínu, ležel na vyrýpnutém kusu země tlustý červ. Už už ho chtěl rozpúlit lesklým břitem, když červ promluvil. „Jediné, čeho se bojím je, že nejsi Buddhou a že přece jen budeš zmítán dharmami bytí a nebytí a nebudeš svobodný.“ To Enlila našťvalo. Břit dopadl a přepůlený červ se kroutil ve smrtelných křečích. Jestli byl v té chvíli zmítán dharmami bytí a nebytí, není jasné. Tak přece jsem se dočkal, prolétlo Enlilovi hlavou, tak přece jsem zvítězil. Jasně cítil, že má mysl jako dřevo nebo kámen, o který se zastaví proud a on bez obtíží může konečně přejít na druhý břeh.

„V pravý čas se ti dostane zvláštních schopností. Vstoupí do tebe jako čas do hloupého ciferníku. Budeš najednou schopen měnit špínu ve zlato, zlato v oheň a oheň v nicotný popel. Mořskou vodu proměníš ve smetanu, dokážeš rozdrtit posvátnou horu v prach a z jednoho významu dokážeš učinit bezpočet významů. Také z bezpočtu významu budeš umět stvořit jediný. Co chceš víc?“ „Nic.“ Garhoni pečlivě zaléval okurky a nic nedal na hlasy z nebes. Ozývaly se tak často... Voda se žíznivě vsakovala do země a polední slunce ho pánilo do zad. Hlasy z nebes uraženě umlkly. Však ono na tebe, Garhoni, dojde! Je čas nasycení. V umaštěném papíru čeká karbanátek s hořčicí a jemně nakrájenou cibulí. Ještě půl lahve nedopitého piva. Poslední cigareta a polední spánek. Jen vánek pořád otravuje svým vanutím. Garhoni s pohnutím naslouchá:

Drobná
 unce
 Slunce
 se zvaží
 na zářící
 misce zrcadla
 zcela propadlá
 domýšlivé tíze.
 Ve sladké míze
 dřeva
 se perou střeva
 skutečnosti.
 Nezbývá než doznání
 vlastní nedostatečnosti.
 Holé kosti
 olizují psi
 náhlého poznání.

Někdy se podoba podobá nápodobě. V každé době těsná. Odložit ji znamená změnit osud. Ponechat si ji může způsobit smrtelné uštknutí. Zapomenout na ni znamená znovu doufat. Zoufat si z ní, znamená vždy jen pokračovat. Sázet však nemusí pokaždé znamenat sklízet, říkala si pro sebe Renenut, která měla v podobě kobry ochraňovat faraona. Místo toho pleje ředkvičky, bolí ji kolena a bílé vlasy jí padají pořád do očí. Potí se. Zubní protéza se sune přes rty. Nářky přetékají a kanou. Shýbá se nad nekonečným hořkých rudých plodů, nestvůrné pytle prsů se s pokorou kladou do zkyprené hlíny, a ona dlouhými drápy rdousí plevel. Tiskne bledé krčky. Dusí. Trhá zelené krovky oddenků. Zelená krev se zvolna vpíjí do hadí stopy. Dva kroky od potopy ustrnul čas. Staví si tam nevysokou hráz a Renenut si pobrukuje:

Tvá chorá
mysl
mysl se
propadá.
Smysl
smysl se
ztrácí...
Vrací se k
protikladům.
Hadům čas plyne líně,
dusí ho v cizím klíně...

31.

Objekt je hlídán psy

Vychází slunce. Zdlouhavě. Stále váhajíc, zda se má zavěsit na paži ořešáku a žhnout, nebo vyhasnout ve stínu odkvetlých lilií. Svítá mráкотně a klopytavě. Čenichání psů proniká až ke kořenům. V trávě se mihotavě lesknou perly rosy. Kadeřavé listy salátu prosí o dotek, zelené a křehce rozešpalé. Zahradní konev duní prázdnotou vesmíru. Zareus se konečně vyhrabává z nory. Nikdo neví, zda je zásvětním bohem, nebo krtkem. Obojí je škodná. Celou noc se mu zdálo, až do dna snu, o kyprých plavovláskách. Okopával je a chemicky ošetřoval. Vlasy jim vevazoval do zaklenuté pergoly, spolu s muškátovým vínem. Něžná hrdla podpíral žebříčky z bambusu. Tak si to přál, tak si to přál. Na to by přísahal.

Kdosi se rozesmál.
Naposled. Dnes naposled.
V chrtích pohybech,
na vysokých zdech,
se ježí vystrašené stíny.

Kdosi se lačně rozesmál
do prázdna a do ozvěn.
Ozval se tenký sten.
To přiskříply šos strachu
usychal před prahem.
Černé prapory jsou vyvěšeny,
bílé duše vyslyšeny
naděje vyslečeny
a pohozeny...

S plozením je to v zahrádkářské kolonii složité. Je to cíl, jehož dosáhnout sice není těžké, ale také ne jednoduché. Plození je ve stanovách kolonie na hned druhém místě, za setím. Hned před hnojením a sklizením. Mezi plozením a sklizením se rozkládá zahrádkářův rok. Vše ostatní je jen šalba a marnost, říká se v paragrafu 1/Ac. Staří zahrádkáři věděli, že oplodnit lze všechno. Starý Eran narouboval na staré kolečko ptačí křídlo a za pár dní z rouby vyrašil pevný oddenek naděje. Co bude plodem, nikdo netuší. Herr Klamm vložil semeno do pukliny v železobetonovém sloupku a dnes mu chatku stíní mohutný strom života a ostatní mu závidí jeho posvátný stín. Zkušená zahrádkářka Andrea Vanni na to šla jinak. Místo povinné četby pro zahrádkáře se ponořila po večerech, po věčném pletí, do spisů velkých mystiček. I své tři kočky, které navzdory zákazům ve své chatce přechovávala, nazvala jejími jmény. Ta černá se jmenovala Mechthilda, na rezavou křičela Kateřino a mourovatá slyšela na jméno Terezie z Ávily. Přesně o letním slunovratu se otevřela slunci. Ostatní zahrádkáři se jí vysmívali. Bába se opaluje! Několik dní před Vánocemi pocítila, jako kdyby měla v srdci živé dítě, převracející se sem a tam. O jarním slunovratu, kdy ostatní vsazovali do řádek předklíčené rostlinky, z ní vypadla dlouhá, tenká, bílá ředkev. Mystické mateřství se podařilo! Andrea Vanni ukousla špičku a polkla. Bez chuti a bez zápachu. S kořením strachu snad vhodné do sekané. Co se příště stane, nikdo netuší. Plod ducha se jen zlehka vysuší...

33.

Album amicorum

Božský Pepíno ví, že uctívání je nutné k prosperitě celé kolonie. Uctívání Pepína a jeho božské podstaty je přece zárukou nejvyšší úrody. Pepíno se nepovažoval za Stvořitele, ani za Nejvyšší bytost, ale za Nejvyššího Pověřence Samosprávy. Dokonce i Svaz drobných pěstitelů vše stvrdil svým razítkem vtisknutým do nakypřeného záhonu Pepínova sebevědomí. A je to! Ale někteří zahrádkáři to stále ještě nechtějí pochopit. Možná jim Kubéra našeptává pravý opak. Třeba jim Renenut syčí do ucha omamná slova o sladké anarchii. A není vyloučeno, že jim Ásané slibuje své tělo výměnou za nenávisť k Pepínovi. Rozvrat se jako plevel šíří nakypřenými záhony zahrádkářské kolonie. Nevypleješ ho, ani chemický postřik nepomáhá.

Proto si Pepíno nechal říkat božský, jen proto museli členové zahrádkářské kolonie vpisovat svou chválu do tlustého sešitu. Na pomaštěném štítku bylo sice kdysi naspáno velkým stojatým písmem PAMÁTNÍK, ale jednoho srpnového večera rázně vepsala podnapilá bohyně Mamakí inkoustovou tužkou doprostřed štítku s oslími rohy: ALBUM AMICORUM – Sborník ku poctě samotného Pepína.

34.

Album amicorum II.

Upisovali se do tlustého sešitu, tak jako d'áblu. Stvrzovali, k čemu se doposud nemohli odhodlat. Jejich věty páchly včerejší kocovinou. Jejich nepřiznanou vinou. Utajenou trouchnivinou. Vysoušeny pijákem studu bobtnají až kdesi u dna nevědomí. Věty rozsudky. Slova kroutící se jako vykopané žízaly, slepé a plné nepochopitelné žravosti.

„Otevřenost dialektickému procesu je překlenutím pa
sti subjektivismu,“ poslušně hlásil starý Preiss, jenž tak ne
úspěšně bojoval s kadeřavostí svých rybízových keřů.

„Přesně uchopit a pojmen

ovat

chce velice hluboký vhled,

opřeny o vytříbenou profesionalitu,“ vepsal Anyroh

vlastníci jen malý prc

íček země se dvěma pokroucenými angrešty a

keřem hustého li

bečku.

„S rozkoší ti, Pepíno,

lezeme do pr

dele.

Bud' vůle tvá, jako na nebi, tak i na zemi.“

Tak napsal Kan Ara.

Amen.

35.

Album amicorum III.

Pepíno do sebe lije kořalku, čte v ohmataném sešitě, smysl slov mu uniká do tvrdnoucích jater. Smysl se usazuje do kamene, převrací se a bolí. ALBUM AMICORUM tlačí do kolenou jako skála. Uctívání se rozlévá do všech stran. Vlažné, mazlavé, bobtnající, všudypřítomné. Chutná sladce.

Protože se Pepíno bál okradení, zakopal Album na svém pozemku. Sešit zapustil kořeny a vyrostl. Na kmen ALBUM AMICORUM po čase ing. Hořejš narouboval černý bez. Ujal se a dlouhým výho-
nem zastínil nebesa. Po odkvětu se keř vždy schoulil do černých bobulí a snil o věčnosti.

Za ostnatým drátem kolonie dál chodí Buddha a jeho učedníci. Chtějí biliónům lidských bytostí pomáhat soucitem. Jen zahrádkářské kolonii se pečlivě vyhýbají. Míjejí ji, jako kdyby nebyla. A ona je. Je zásadním rozporem Nauky.

Sázení do řádek připomíná krvesmilstvo. Garet se v tom vyzná, a proto vkládá fazolky touhy do přesných řádků a rázně je přihrne. Vkládá naklíčená semena, samozřejmě vkleče, modlí se a čelem se dotýká udupaného drnu na úzké cestičce. Skrání slzami. Prohnojená hlína páchne podpažní jamkou. Země ucukává před pokřivenými prsty, které jsou tak naléhavé. Přemlouvají k rozkoši. Dotýká se jí na zakázaných místech, která vyvolávají zemětřesení a sopečnou činnost. Země vlhne v humusu. Řídké chvíle štěstí, říká si starý zahrádkář, se nemají oddalovat...

Všechno je nutné schovat.
 Do klíčení. Smysl se
 přece také ukrývá
 pod podšívku
 obnošeného kabátu pokory.
 Staré bačkory
 soucitu se rychle zakoření
 a koncem léta zplaní.
 Pupeny stínů nemají stání
 a staré slunce nelítostně hřeje
 do pouhého zdání.

Nikdo v zahrádkářské kolonii nepodezíral Krause z ničeho zlého, ale přece se tu pořád něco ztrácelo, nacházela se mrtvá těla a nalíčené pasti. Násilí na ženách nebylo výjimkou a odehrávalo se většinou za sudem s užitkovou vodou. Křik znásilňovaných zahrádkářek se ozýval vždy večer, v okamžiku, kdy se nad obzor vyhoupla luna. Krause, Krause, Krause... Musela zasednout samospráva. Krause, ozývalo se nejčastěji, Krause. Kdo jiný? Proklatec Krause... Sehnutý stařík byl předvolán. Obviněn. Zažalován. A přece mu byla dána možnost, zákony zahrádkářské kolonie to vyžadují, aby se obhájil. Krause bezradně rozhodil rukama. Za nehty hlínu, ve vlasech semena, na ramenu spadané listí. V očích modravou prázdnotu smíření. „Jakmile dosáhneme určité duchovní úrovně, vyzařuje z ní morální život sám od sebe, morální kázní ani intelektem však této duchovní úrovně nedojdeme. K tomu je nutné přesáhnout ten aspekt existence, který se vyznačuje rozdělením na subjekt a objekt,“ řekl Krause na svou obhajobu. Několik přísedících, zejména mladších žen, omdlelo. Spěšně byl vynesena rozsudek. Smrt, Krause, smrt... Popraven byl na centrálním kompostu časně zrána. Zahrabán a zapomenut. Věci se přestaly ztrácet, některé se dokonce objevily samy na svém původním místě. Přestalo se zabíjet a staré zahrádkářky se mohly cítit bezpečně. Ach, Krause, Krause, kde jsi?

38.

Hubení plevele

Thatés, bůh odvrácených stran, je neúnavný. Činorodý. Jako předseda samosprávy je pověřen hubením škůdců a plevele. Každý večer si nasadí ochranné brýle, ostře žlutou helmu, mávne křídly obalenými igelitovou fólií, ztěžka nadskočí a vzlétne. Krouží nízko nad pokusnými políčky zahrádkářů a vypouští jed. Když se stmívá, chytají ho mladší zahrádkáři do ocelové sítě, jinak by přes noc zahubil celý svět. Jeho testament znají všichni nazpaměť.

Co je dáno, to je přáno.
Od počátku je vyprodáno.
Co je tam, to je tam.
K ničemu nic nepřidám.
Co je náznak, to je zázrak.
Duch vane do všech stran

a Pán je nepoznán.

39.

Ztráta těla

Seděla u sudu s hnijící vodou a omývala svařené lebky celerů. Mamakí. Dychtivá. Plodná. V rozpadlé kůlně ukrývá pod páchnoucími pytli své insignie. Misku. Květinu. Klenot. Nůž a hůl. Vejce. Po poledni začne krájet celer na malé kostičky a krmí jimi zesláblého manžela. Je to Latipan. Kanaánský bůh stvořitel. Oplodňovatel. Kdysi býk. Nyní leží na flekaté dece, dívá se do nebes a nic nedělá. Celer poradila sousedka. Má s ním své zkušenosti, hihňá se do dlaně. Chi chi chi! Ona ví, co je třeba. Latipan lhostejně žvýká kostičky celeru a kvečeru cítí, že ho tělo opět začíná zrazovat.

Není vyhnutí. V mihnutí okamžiku
se líhne čas. Na milníku
při cestě do Makotřas
jsi ji potkal. Zatnutou do svého vzniku.

Smrt je jen pouhou ztrátou těla.
A duše nikomu nechyběla.
Příliš nám neslušela...

Musso-Koroni, čistá žena s prvotní duší, je matkou všech chtonických bytostí, které naučila hospodařit s půdou. Sedá před svou boudou na chatrné lavičce a chladí si nateklé nohy v lavóru ledové vody. Celé roky necítí nic než bolest. Snad proto na celém svém pozemku pěstuje jen slunečnice. Zářivé květy jí připomínají slunce, které nemůže spatřit. Je skoro slepá. Navečer se však znenadání promění v hbitého pantera a ostrými drápy způsobuje ženám menstruační krvácení. Kapky krve padají do zlatých terčů okvětí, stékají do kořenů a životadárnou vláhou napájí zemi. Musso-Koroni žadoní, aby ji někdo odvedl na zastávku. Neobměkčí nikoho, a tak se šourá právě na opačnou stranu. Pobrukuje si prastarou píseň svého dětství, kterou tu každý zná nazpaměť.

Stanout.

Nechat se svanout časem.

Pozlatit čirým jaseň

Ale nikdy na kolena.

Beze jména

vkročit do nicoty.

Co ty?

Co ty...